

אימתי מוטלת חובה למסור לנאשם מידע בדבר החלטת התביעה שלא להעמיד לדין חשודים אחרים – הנחיית המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים)

<p>כידוע, ישנם שני סוגים של טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.</p> <p>האחד – טענה ביחס למעורבים אחרים <u>באותה הפרשה עצמה</u>. במקרים אלו, ככלל, כל חומרי החקירה ממילא מצויים בידי הנאשם והוא יודע נגד מי משותפיו הוגש כתב אישום ובאשר למי הוחלט שלא לעשות כן.</p> <p>השני – טענה לאכיפה מפלה לעומת חשודים <u>בתיקים אחרים לחלוטין</u>.</p> <p>ככלל, כתבי אישום של מעורבים בתיקים אחרים, כמו גם החלטות סגירה בעניינם, אינם חומרי חקירה הנכלל בהגדרת סעיף 74 לחסד"פ. על מנת לקבל זכות עיון במידע מסוג זה, על הטוען לאכיפה בררנית להעלות טענת הגנה מן הצדק, ובמסגרת זו להצביע על ראשית ראיה לאכיפה מפלה. במצב רגיל, אין לעשות "קיצור דרך" ולהטיל עלינו חובה עקרונית למסור מידע באשר לתוצאות החקירה של מעורבים אחרים שאינם חלק מאותה פרשה ממש (האם הוגשו כתבי אישום אם לאו), לפני שהטוען לאכיפה בררנית משכנע את בית המשפט שיש לכך הצדקה.</p> <p>עם זאת, במקרים בהם מדובר בקבוצה מוגדרת ומצומצמת, אשר גם קשורה בקשר ענייני קרוב יותר לנאשם בעניינו הוגש כתב האישום, ניתן לתת לטוען הסבר מדוע פעלנו כך לגבי אחרים (לדוגמא, כאשר במסגרת אותה חקירה נחקרו בחשד לעבירה של שימוש אסור במבנה מספר משתמשים בחלקת מקרקעין אחת). במקרים אלה, בהם המידע מצוי ברשותנו בקלות, ואין אינטרס נוגד שלא למסור את המידע – נכון לעשות כך מטעמי יעילות והגינות, ואין צורך לדבוק בפרוצדורה הפורמלית של ההליך המקובל של טענה של הגנה מן הצדק.</p>	סיכום
8.11.20	תאריך הישיבה